

Sygn. akt V.2 Ka 258/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 września 2014 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach

V Wydział Karny Ośrodek Zamiejscowy w Rybniku

w składzie:

Przewodniczący: SSO Jacek Myśliwiec

Sędziowie: SSR del. Katarzyna Gozdawa-Grajewska (spr.)

SSO Anita Ossak

Protokolant: Roman Czarnacki

w obecności Janusza Smagi Prokuratora Prokuratury Okręgowej

po rozpoznaniu w dniu 29 września 2014 r.

sprawy:

D. W. /W./

syna J. i G.

ur. (...) w R.

oskarżonego o przestępstwo z art. 178 a § 1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Rybniku

z dnia 5 marca 2014r. sygn. akt IX K 1010/13

I. zmienia zaskarżony wyrok w punkcie 4 w ten sposób, że obniża orzeczony wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych do 1 (jednego) roku,

II. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy,

III. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa wydatki za postępowanie odwoławcze w kwocie 20 (dwadzieścia) złotych oraz obciąża go opłatą za II instancję w kwocie 180 (sto osiemdziesiąt) złotych.

Sygn. akt V.2 Ka 258/14

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 5 marca 2014r. sygn. akt IX K 1010/13 Sąd Rejonowy w Rybniku uznał oskarżonego D. W. za winnego występku z art. 178 a § 1 kk polegającego na tym, że w dniu 20 października 2013r. w S. znajdując się w stanie nietrzeźwości wynoszącym w I badaniu 0,59 mg/l i w II badaniu 0,61 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu

prowadził w ruchu lądowym pojazd mechaniczny tj. samochód osobowy marki A. (...) o numerze rejestracyjnym (...) i za to na podstawie tego przepisu skazał go na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności. Karę tą na zasadzie art. 69 § 1 i 2 kk i art. 70 § 1 pkt. 1 kk warunkowo zawiesił na okres próby wynoszący 2 lata. Na mocy art. 71 § 1 kk wymierzył oskarżonemu karę grzywny w rozmiarze 50 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 40 zł. Na mocy art. 42 § 2 kk orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych na okres 2 lat. Na mocy art. 63 § 1 kk zaliczył oskarżonemu na poczet orzeczonej kary grzywny okres zatrzymania od dnia 20 października 2013r. do dnia 21 października, uznając karę grzywny za wykonaną do 4 stawek dziennych grzywny. Obciążył również oskarżonego kosztami postępowania.

Apelację od tego wyroku wniósł obrońca oskarżonego. Zaskarżył wyrok w części dotyczącej orzeczenia o karze i środkach karnych na korzyść oskarżonego. Na podstawie art. 438 pkt. 4 kpk wyrokowi zarzucił rażąco niewspółmierność orzeczonych kar poprzez wymierzenie oskarżonemu nadmiernie surowej, nieadekwatnej do stopnia społecznej szkodliwości kary 8 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie zostało warunkowo zawieszona na okres próby 2 lat, kary grzywny w rozmiarze 50 stawek dziennych przy ustaleniu jednej stawki dziennej na kwotę 40 zł oraz środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych na okres 2 lat, podczas gdy z analizy charakteru sprawy a także warunków osobistych oskarżonego wynika, że wystarczającym z punktu widzenia prewencji ogólnej i szczególnej byłoby orzeczenie wobec oskarżonego samoistnej kary grzywny, w wymiarze z wniosku złożonego na rozprawie w trybie art. 387 kpk tj. 400 stawek dziennych przy ustaleniu wysokości jednej stawki na kwotę 10 zł, a także środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych w wymiarze 1 roku, a tak orzeczona kara nie będzie stać na przeszkodzie osiągnięciu celów postępowania karnego wobec oskarżonego. Podnosząc powyższy zarzut obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez wymierzenie oskarżonemu samoistnej kary grzywny 400 stawek dziennych przy ustaleniu wysokości jednej stawki na kwotę 10 zł, a także środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych w wymiarze 1 roku ewentualnie wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja oskarżonego tylko częściowo zasługiwała na uwzględnienie. Zarzucając rażąco niewspółmierność orzeczonej kary oskarżony wskazywał, iż kara pozbawienia wolności z warunkowym jej zawieszeniem obwarowana grzywną i dwuletnim zakazem prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych cechuje nadmierną surowość. Oskarżony wskazywał na fakt przyznania się do winy, złożenia wniosku o dobrowolne poddanie się karze, ustabilizowaną sytuację życiową, fakt bycia wolontariuszem i wożenia nieodpłatnie młodzieży z Niemiec do Polski.

Oceniając stopień społecznej szkodliwości zarzucanego oskarżonemu czynu, okoliczności jego popełnienia, poziom zawinienia, a także realną sytuację majątkową i zarobkową oskarżonego stwierdzić należy, iż wymierzona przez Sąd kara pozbawienia wolności z warunkowym jej zawieszeniem i orzeczona na podstawie art. 71 § 1 kk kara grzywny nie nosi cech rażącej niewspółmierności. Sąd zastosował wobec oskarżonego dobrodziejstw warunkowego zawieszenia kary pozbawienia wolności uznając, iż istnieje względem niego pozytywna prognoza kryminologiczna. Powyższe przekonanie Sądu I instancji zostało oparte na dotychczasowej postawie oskarżonego. Niewątpliwie instytucja warunkowego zawieszenia kary jest bardzo korzystna dla sprawcy. Kara nie jest realnie wykonywana, a oskarżony swoją postawą w okresie próby powinien przekonać Sąd, że zaufanie, którym został obdarzony przez organ orzekający było słuszne. Nie mniej jednak, by urealnić tak orzeczoną karę pozbawienia wolności Sąd Rejonowy orzekł karę grzywny. Kara 50 stawek dziennych grzywny przy określeniu wartości jednej stawki na kwotę 50 zł. nie jest karą rażąco dotkliwą dla oskarżonego. Ilość stawek oscyluje wokół dolnego progu przewidzianego w art. 71 § 1 kk, zaś ustalenie wartości stawki na kwotę 40 zł odpowiada możliwościom zarobkowym oskarżonego. D. W. mieszka i pracuje w Niemczech zarabia miesięcznie 1550 euro. Stąd też rozmiar stawki dziennej grzywny uwzględnia sytuację majątkową oskarżonego i jego możliwości zarobkowe. Z pewnością stawka w tej kwocie nie może uchodzić za wygórowaną, czy nadmiernie dotkliwą. Nadto należy pamiętać, że kara grzywny sama w sobie ma stanowić dla sprawcy dolegliwość ekonomiczną, a zatem musi mieć swój realny wymiar.

Zgola odmiennie natomiast należy ocenić rozmiar orzeczonego przez Sąd meriti środka karnego zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych.

Ani stopień społecznej szkodliwości czynu, ani stan nietrzeźwości oscylujący wokół jednego promila alkoholu w wydychanym powietrzu nie uzasadniały wymierzenia tego środka w rozmiarze 2 lat. Sąd Rejonowy w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku tak naprawdę nie wskazał dlaczego właśnie orzekł dwa lata zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych. Nie wskazał okoliczności, które uzasadniałyby wymierzenie tego środka w rozmiarze aż dwóch lat.

W ocenie Sądu Okręgowego orzeczenie Sądu I instancji w tym aspekcie jest rażąco surowe i to w stopniu wręcz nie do zaakceptowania. Sąd bowiem pominął zupełnie fakt, iż oskarżony do tej pory nie był karany, przyznał się do winy, złożył wniosek o dobrowolne poddanie się karze, przyjeżdżał z Niemiec do Polski na rozprawę, wyraził skruchę za swój postępek. Biorąc zatem te okoliczności pod uwagę, a nadto fakt że stan nietrzeźwości oskarżonego oscylował wokół 1 promila Sąd Odwoławczy doszedł do przekonania, iż oskarżony winien być pozbawiony możliwości prowadzenia pojazdów mechanicznych na okres 1 roku. Skrócenie okresu zakazu o połowę jest z pewnością wymierne dla oskarżonego. Niewątpliwie środek karny orzeczonego w rozmiarze dwukrotnie większym niż ten, który ostatecznie orzekł Sąd II instancji nosi cechy rażącej surowości i gdyby ostał się w takim wymiarze w odczuciu społecznym nosiłby cechy swoistego odwetu na oskarżonym.

Z tych też powodów kierując się dyrektywami wymiaru kary, biorąc pod uwagę zarówno okoliczności obciążające i łagodzące jak również mając na uwadze fakt, iż na sprawcę czynu, który pierwszy raz staje przed organami wymiaru sprawiedliwości należy działać przede wszystkim wychowawczo Sąd Okręgowy zmienił zaskarżony wyrok i orzekł jak w części dyspozytywnej.

O kosztach za postępowanie odwoławcze orzeczono po myśli art. 636 § 1 kpk, jako że wniesiony w imieniu oskarżonego środek odwoławczy – choć częściowo zasadny- nie został uwzględniony w całości.